

УДК 793.31+394.3 (430)

І. О. Ткаченко

Сумського державного педагогічного
університету імені А. С. Макаренка

ТАНЦЮВАЛЬНІ ФОЛЬКЛОРНІ ТРАДИЦІЇ НІМЕЧЧИНИ

У статті описано і систематизовано найбільш поширені німецькі народні танці та їх значення у сучасній Німеччині. На основі вивчення літературних джерел розглянуто основні групи та види німецьких народних танців; охарактеризовано особливості виконання та географію масових і парних танців та танців в трійках; висвітлено роль німецької народної хореографії у розвитку культури й освіти після Другої світової війни та сучасний стан танцювальних фольклорних традицій в країні. Зокрема, відзначено діяльність провідних німецьких ансамблів народного танцю, а також названо основні вищі навчальні заклади в яких вивчається народний танець, як навчальна дисципліна.

Ключові слова: фольклорні традиції Німеччини, народні танці, масові танці, парні танці, кругові танці, ансамбль, фестиваль.

Постановка проблеми. З усіх видів народного мистецтва танець є найбільш поширеним серед широких мас і відіграє неабияке значення у житті людини. Народний танець – один із найдавніших видів мистецтва. Він народився разом з людиною. У народних танцях завжди відбивався побут народу та особливості його світогляду. Людина за допомогою жестів, поз, міміки передає власний настрій, ставлення до оточуючих, своє сприйняття дійсності. Все це об'єднується в окремий комплекс рухів, який ми називаємо танцем.

Кожна країна славиться своїми національними танцями та фольклорними традиціями. Не виключенням тому і Німеччина, країна яка вважає своїми національними танцями не тільки німецькі, а й запозичені у країн-сусідів. Танець як живий елемент культури потребує постійного вивчення і збереження. На сучасному етапі танцювальний фольклор Німеччини у тому виконанні, який мав раніше, поступово йде із повсякденного життя. Тому актуальність проблеми вивчення танцювальних фольклорних традицій Німеччини та збереження народного танцю не викликає сумнівів.

Аналіз актуальних досліджень. У кінці XVIII – на початку XX століття народна хореографія Німеччини стає об'єктом спеціальних досліджень. Описуються національні танці, аналізуються особливості їх виконання у різних землях країни. На початку XX століття з'являються роботи у яких дається не тільки опис, а й класифікація танців. Першим хто

спробував класифікувати німецький народний танець був Г. Бушан (G. Buschan). Він об'єднав гру і танець, адже у німців більшість ігор мають музичну основу і їх інколи складно відрізнити від танців. Дослідник також описує деякі танці у контексті різних обрядів. До них відносить не тільки стародавні німецькі танці, але й ті, що виникли в Німеччині на початку ХХ століття. Пізніше з'явилися роботи К. Закса (K. Sachs) «Всесвітня історія танців» (від нім. Eine Weltgeschichte des Tanzes), А. Гольдшмідт (A. Goldschmid) «Німецький танець» (від нім. Handbuch des deutschen Volkstanzes) та Г. Оетке (H. Oetke) «Німецький народний танець» (від нім. Der Deutsche Volkstanz).

Танець як живий елемент культури є об'єктом дослідження провідних етнохореографів Німеччини. Так, І. Петер (I. Peter), чії праці стали основою більшості сучасних робіт з вивчення народного танцю та фольклору, вважає, що німецький танець не можливо вивчати в не сільському суспільстві, адже саме тут зберігаються осередки народної хореографії. Сьогодні проблемами німецького танцювального фольклору займаються такі дослідники, як: В. Рейнольдс (W. Reynolds), П. Фаузер (P. Fauser), Е. Шуссер (E. Schusser) та інші.

Мета статті – висвітлити танцювальні фольклорні традиції Німеччини, що конкретизовані в таких **завданнях**: розглянути основні групи німецьких народних танців та ознайомитися з їх основними видами; охарактеризувати особливості виконання та географію масових і парних танців та танців в трійках; відзначити роль німецької народної хореографії у розвитку культури й освіти після Другої світової війни та сучасний стан народного танцю в країні.

Виклад основного матеріалу. Німеччина складається з багатьох регіонів, у кожному з яких свої унікальні особливості і власні різновиди танців. Більшість німецьких народних танців виконувалися під ритми лендлеру, вальсу чи польки. З точки зору народного танцю, до поняття «німецький» відносяться танці не тільки сучасної Німеччини, а також Австрії та частини Швейцарії й Чехії – усіх територій і країн, де мешкають і мешкали німці. Деякі німецькі народні танці мають австрійське коріння.

Народні танці Німеччини можна поділити на три основні групи: масові танці, парні танці та танці в трійках. Масові танці є найстарішими. Вони поєднують у собі ігрове дійство, танець і пісню. До масових танців слід віднести хороводи та контрданси з їх різноманітними видами. Так, основними видами хороводу були танці з пісенним супроводом, баладний танець, танець з мечами та райфтанц.

У танцях, які супроводжувалися піснею, німецький народ прославляв природу, приход весни, побутові дійства. Часто вони містили сюжети германської міфології. Історичні сюжети і перекази були характерними для баладних танців. Це хороводи у вигляді ланцюжка, що також були підкріплені піснею. Хороводним танцем, що виконувався тільки чоловіками був танець з мечами. Слід відзначити, що упродовж усієї своєї

історії танець змінював традиції та особливості виконання. Найбільшу популярність танець з мечами завоював у колі ремісників. Крім того, танець зустрічався у кучерів, чоботарів, м'ясників і т. д. Замість меча часто використовували предмети, що передавали смислово трактовку: у булочника – рогалик, а у м'ясника – шкіряні кільця. Пізніше, танець з мечами танцювали на всій території Німеччини. Починаючи з ХХ ст. він закріпився у Вестфалії та Баварії. Різновидом танцю з мечами був райфтанц, участь у якому брали і дівчата. Танець відрізняється тим, що з'єднувальним предметом між танцівниками слугувала дуга, прикрашена зеленню, квітами та стрічками. Деякі традиції виконання танцю райфтанц збереглися аж до ХХ століття [4, 23–25].

Під німецькими контрдансами слід розуміти ряд різноманітних масових танців, які мали подібне виконання. Не зважаючи на те, що контрданс зародився в Англії, після Французької революції (1789) він визнається бальним танцем у всій Європі. Проте, його простий сільський характер зберігся саме на території Німеччини. Зокрема на півночі країни у Вестфалії, Бруккенбургу та Мекленбургу контрданс називали «Бунте». Спочатку контрданс виконували в лінії, пізніше танець мав рисунок кадрилі і уже наприкінці ХVІІІ ст. – колони.

На особливу увагу в німецькому танцювальному фольклорі заслуговують парні танці. Спочатку вони носили масовий характер, де зустрічалися як окремо у чоловічому, жіночому так і змішаному виконанні. Найстаріша згадка про парні танці країни зафіксована у письменника із озера Тегернзее. У ньому яскраво представлений танець ткачів. Пізніше джерелом пізнання німецьких парних танців стала поезія. З історії розвитку парних танців видно, як поступово починають переважати форми парного танцю по колу.

Найбільш поширеним парним народним танцем на території Німеччини вважається лендлер. Свою популярність завоював він і в Австрії. При чому слово «лендлер» представляє цілу категорію різноманітних танцювальних парних форм, зокрема шляйфер, власне лендлер, штайрер, шуплятлер, танці віклер та Ново-Баварські. За змістом вони всі відносяться до танців з елементами загравання. Центром танців цієї форми була південна Німеччина та Австрія. Деякі види дійшли до західної і центральної Німеччини. Загальний термін «лендлер» утвердився у кінці ХVІІІ ст., до того часу танці-загравання мали різні назви «німецький танець», «лангаус», «шляйфер», «штейрерський», «дресер» та ін.

Шляйфер (від нім. Schleifer – точильник) – німецький танець, популярність якого тривала до ХVІІІ століття. Виконувався парами, що рухалися по колу в швидкому темпі. Дійсно, для німецької народної хореографії притаманні кружляння дівчат, парні кружляння, рух пар по колу. Найбільше танець був поширений на території південної і південно-західної частини Німеччини. Тривалий час зберігався в Рейнсько-франконському регіоні і Тюрингії.

«Лендлер» прийшов до Німеччини з Австрії. Ріст його популярності припадає на кінець XVIII століття. Кожна місцевість виконує його по-своєму але завжди у плавному, повільному темпі. Основна форма танцю – коло. Лендлер має три різновиди. Перший вид – власне лендлер. Виконавці парами рухаються по колу проти годинникової стрілки перемінними кроками, потім кружляють в парах.

Другий вид – шуплятлер (від нім. Schuhplattler – притоптувати чоботом). Виконавці парами стоять по колу. Танець починається з чоловічих плескачів, одночасно дівчата обходять юнака своєї пари, потім на місці кружляють навколо нього. Юнаки можуть виконувати плескачі, перебуваючи в центрі кола, тоді дівчата одночасно рухаються по колу проти годинникової стрілки, після чого відбувається парне кружляння танцівників по колу. Третій вид – штайрер (від нім. Steirer). Цей вид танцю містить перемінний хід, чоловічі плескачі, під час яких дівчата обходять юнака своєї пари, а далі відбувається кружляння пар по колу. Шуплятлер і штайрер були поширені на території Верхньої Баварії [4, 5–6].

Не дивлячись на різницю в композиціях, для різних видів лендлеру притаманні однакові танцювальні рухи: кружляння, притопи, стрибки, плескання в долоні. Танець виконувався широко і вільно, як у закритому положенні в парі, так і відкритому, навіть спиною одне до одного. А.Краузе вважає, що для деяких варіантів лендлеру характерні кружляння дівчини під рукою партнера, кружляння обох танцівників одне навпроти одного. Також були випадки коли партнер міг підняти дівчину і кружляти її навколо себе [2].

Танці віклер (від нім. wickler-Tänze) – група танців, яка включає різноманітні форми танців з двох частин. Перша частина містить прогулянку по лінії кола, друга частина складається з віклер-фігури. Танці віклер виконуються парою або трійками (один хлопець і дві дівчини). Відповідно діляться на дві групи: віклер в парі та віклер в трійці. Вони відносяться до найбільш сучасних народних сільських танців і датуються XIX ст. Одним із розповсюджених танців віклер є танець «прялка» та «моталка». Вони зосереджені на території прикордонної зони Баварії (Баварський ліс), Богемії (Чеський ліс), Верхньої Австрії.

Ново-Баварські танці (від нім. Der Neubaugische) беруть свій початок з Австрії. На початку XIX ст. виникають на території Баварії. Танці складаються з двох частин. Перша – містить два притопи і два хлопки. Друга частина складається із парного танцю по колу. З плином часу Ново-Баварські танці починають носити вальсовий характер і стають перехідною точкою від парних танців видів лендлеру до інших видів парних танців. Провідне місце якому належить вальсові [4, 148–154].

Вальс вважається німецьким національним танцем. За популярністю і поширенням він не поступається жодному з народних танців. Хоча вальс і називається віденським, його народження пов'язане з Німеччиною. У 1754 році саме в Німеччині з'явилася перша музика, яка нагадувала сучасні

вальси і називалася «waltzen» (в перекладі з німецької «обертатися»). В його основі був народний танець лендлер, поширений у Австрії та Південній Німеччині. Більшість хореографів доводять зв'язок вальсу з живим і веселим танцем вольта (у перекладі означає швидкий поворот). Спочатку у вольті переважали стрибки і енергійні підйоми ніг, а пізніше з'явилися обертання. З часом танець був заборонений так як тодішня влада угледіла в ньому підрив підвалин релігії і суспільства. Продовжуючи жити в народі, танець почав швидко розповсюджуватися в країнах Європи: Німеччині, Австрії, Чехії, де і отримав нову назву – вальс. Він звільнився від стрибків, став широким і динамічним і, повернувшись до Франції, завоював велику популярність [2, 17].

Здебільшого вальс виконується у закритій позиції. А. Гольдшмідт зазначає, що на території Німеччини особливо характерні наступні його форми: вальс з чітко розділеними кроками (від нім. Getretener walzer (Dreitritt, Dreischritt)), лендлерський вальс перемінним кроком (від нім. ländlicher wechselschritt-walzer), шляйфер-вальс (від нім. Schleiferwalzer (Schleifer)), віденський вальс (від нім. wiener walzen), вальс у два кроки (від нім. zweitritt), вальс з підскоками (від нім. Hüpfwalzer, (Hupfwalzer, Hopswalzer)). Різновиди вальсу зустрічаються переважно у південній і південно-західній частині Німеччини [4].

Третю групу народних німецьких танців очолюють танці в трійках, які відносяться до видів танців лендлер та контрданс. Тріо виконавців представлено, як правило, одним танцівником і двома танцівницями. Танці в трійках з'явилися не раніше ніж у XVIII ст. Як було виявлено із мінезінгерівських джерел, танці втрьох були відомі і прийняті ще при дворах, коли лицар крокував між двома жінками, тримаючи їх за руки.

Слід відзначити, що в Німеччині існують парні танці зі скачками, що також мали форму кола. До них відноситься «рюллер шпрінгер». Рюллер шпрінгер – походить від назви місцевості в Тюрінгії. Виконується танець у живому, веселому характері. Кількість пар, що рухаються по колу то в одну, то в іншу сторону, не обмежена. Танець починається з того, що виконавці стоять парами, обличчям по напрямку руху, дівчина з права від юнака. Юнак правою рукою тримає ліву руку дівчини. Обидві руки зігнуті в ліктях на рівні плечей. Вільні руки лежать на талії [3, с. 134].

Після 1825 року до танцювального фольклору Німеччини увійшов галоп (від фр. galoper – скакати) – швидкий круговий танець XIX століття, виконувався у дводольному розмірі, складався зі стрімких скачкоподібних рухів уперед і назад, близьких за типом до польки. У Німеччині галоп називали учер або хюпфер. Набуває популярності парно-масовий танець «Хопса-полька» (від нім. Hopsa-Polka) в основі якого лежить чеський народний танець «полька» [1].

На початку XX ст. у сільських районах Німеччини почали створюватися перші самодіяльні колективи, які продовжували танцювальні фольклорні традиції країни. Колективи народного танцю представляли собою

групу людей, об'єднану спільними інтересами. У їх репертуарі відновлювалися і розучувалися не тільки танці але й обряди, у рамках яких виконувалися ті чи інші танці. Учасниками цих колективів були діти або люди пенсійного віку. Молодь здебільшого цікавилася сучасним танцем який набирав популярності на території Німеччини. А вже ХХ ст. характеризується появою нових «модних» танців, які витісняють народні. Після Першої світової війни в Німеччині поширилися танці з країн латинської Америки, зокрема фокстрот, танго та інші. У цей час народні танці поступаються експресивному танцю Мері Вігман та Рудольфа фон Лабана.

У період Другої світової війни і в післявоєнний час про народну хореографію та фольклор говорити навіть не доводилося. Інтерес до німецьких народних танців був викликаний подіями 1949 року, після поділу країни на Німецьку Демократичну Республіку (НДР) та Федеративну Республіку Німеччини (ФРН). На території ФРН, політика якої не втручалася у культурне й освітнє життя країни, педагоги-хореографи продовжують впроваджувати експресивний танець, орієнтуючись на країни Західної Європи.

У НДР народний танець відіграв неабияку роль. А вже, політична діяльність Радянського Союзу була націлена на будівництво соціалістичного суспільства. Шанування традицій та культури власної країни було невід'ємною частиною цієї програми. Так, у березні 1953 року в Берліні відбулася «Теоретична конференція танцювального мистецтва» (від нім. Theoretische Konferenz über die Tanzkunst), на якій головним питанням стало відродження та подальший розвиток народного танцю в Німеччині, у результаті чого німецькі народні танці були поставлені на один рівень із балетом так само, як це було в СРСР [5, 27].

У цей час з'являються державні народні колективи, які більше популяризували народні танці та фольклорні традиції, ніж колективи у сільській місцевості. Провідними ансамблями народного танцю в НДР були Державний танцювальний ансамбль (від нім. Staatlichen Tanzensemble der DDR) та Державний фольклорний ансамбль (від нім. Staatliches Folkloreensemble der DDR). Крім того, існували ансамбль танцю Вільних Німецьких Профсоюзів (ВНП) (від нім. Tanzensemble des Freien Deutschen Gewerkschaftsbundes (FDGB)) та ансамбль Національної Народної Армії (ННА) (від нім. Ensemble der Nationalen Volksarmee (NVA)). Відзначимо, що на території НДР був створений Центральний будинок культури в Лейпцигу (від нім. Zentralhaus für Kulturarbeit in Leipzig), головним завданням якого стало залучення широких мас до культурного життя країни. Тепер звичайні робітники опановували спеціальні курси з німецької народної хореографії.

У 1957 році розпочала свою роботу Центральна група з вивчення сценічного танцю (від нім. Zentralen Arbeitsgemeinschaft Tanz (ZAG)), керівництво якою взяла на себе Розмарі Шульц (Rosemarie Ehm-Schulz). У

1966 році група розпочала дослідження німецького танцювального фольклору та народної хореографії країни в цілому.

Розвиток народного танцю в Німеччині призводить до потреби у кваліфікованих фахівцях. Так, у 1959 році при Державній драматичній школі, було відкрито спеціальну трирічну фольклорну підготовку під керівництвом Еріка Віттіга (Erika Wittig). Результат такої роботи дав кращих фахівців у галузі народного танцю та фольклору, які стали цінними кадрами у німецькому театрі та ансамблях народного танцю [там само, 25–35].

Сьогодні, в Німеччині народні танці виконуються в спеціальних товариствах та ансамблях, що були створені для збереження традицій танцювальної культури країни. Так, широку популярність завойовує фольклорний ансамбль «Фолькстанц» (від нім. Volkstanz) під керівництвом Хельги Пройс (м. Бухгольц). У своєму репертуарі ансамбль містить народні танці у тому вигляді, в якому вони існували у різні часи на території Німеччини. Віковий склад ансамблю – люди пенсійного віку. Ансамбль демонструє не тільки національні танці різних земель Німеччини, а й передає характер їх виконання [1, 99].

Крім того, в країні часто відбуваються танцювальні фестивалі в національних костюмах. Зокрема, щорічний фестиваль любительського танцю (Duisburger Tanztage). Це одне з масштабних танцювальних свят на території Німеччини, учасники якого прагнуть максимально продовжити життя своїм традиційним народним танцям. Фестиваль любительського танцю постійно збирає тисячі глядачів, які приїждять з різних куточків світу, щоб побачити характер, швидкість та могутність німецької народної хореографії.

Слід відзначити, що в деяких вишах сучасної Німеччини, народний танець викладається як навчальна дисципліна за вибором. Зокрема, на спеціальності «музичний продюсер» Вищої школи популярних мистецтв (від нім. Hochschule der populären Künste (FHPK)), на спеціальності «дитячий та молодіжний тренер» Вищої школи здоров'я і спорту в Берліні (від нім. Hochschule für Gesundheit und Sport (HSGS)), а також на спеціальностях «танець/хореографія» у більшості вишів мистецького профілю країни. Навчальна дисципліна «народний танець» викладається і є обов'язковою на спеціальності «музична терапія» Берлінського університету мистецтв (від нім. Universität der Künste Berlin) [5].

Висновки. У німецькій традиції критерій систематизації народних танців країни – кількість учасників. Основними групами німецьких народних танців є масові танці, парні танці та танці в трійках. До масових танців відносять різноманітні види хороводів та контрдансів. До числа парних танців належать види танцю лендлер, зокрема шляйфер, власне лендлер, штайрер, шуплятлер, танці віклер та Ново-Баварські. Усі вони містять елементи загравання. Танці в трійках відносяться до видів танців лендлеру та контрдансу.

Характерною особливістю німецького танцювального фольклору стало кружляння пар по колу, численні оберти дівчат під рукою партнера, плескання в долоні та вигукування чоловіків. Виконували їх на всій території Німеччини, проте слід відзначити Баварію і Тюрингію, де традиціям народного танцю віддавали неабияку перевагу. Деякі народні танці країни мали австрійське коріння.

Події Другої світової війни спричинили поділ країни на дві частини НДР та ФРН і викликали неабиякий інтерес до народних танців. Особливого значення народним танцям надавала НДР, орієнтація якої була націлена на Радянський Союз. Створювалися державні ансамблі народного танцю (Державний танцювальний ансамбль та Державний фольклорний ансамбль).

Сьогодні танцювальні фольклорні традиції Німеччини плекають у колі спеціальних клубів та товариств. Відзначається своєю діяльністю фольклорний ансамбль «Фолькстанц». Щорічно в Німеччині проводять фестиваль любительського танцю, де можна побачити багатство і красу народних танців країни, що виконуються у традиційних костюмах та передають не тільки техніку, а й характер німецьких народних танців.

У галузі вищої освіти, народні танці Німеччини вивчають у деяких вишах країни – як навчальну дисципліну за вибором студентів і як обов'язкову. На спеціальності «музичний продюсер» Вищої школи популярних мистецтв (від нім. Hochschule der populären Künste (FHPK)), на спеціальності «дитячий та молодіжний тренер» Вищої школи здоров'я і спорту в Берліні (від нім. Hochschule für Gesundheit und Sport (HSGS)) та на спеціальностях «танець/хореографія» у більшості вишів мистецького профілю Німеччини народний танець викладають за вибором студентів. Навчальна дисципліна «народний танець» викладається і є обов'язковою на спеціальності «музична терапія» Берлінського університету мистецтв (від нім. Universität der Künste Berlin).

Перспективи подальших наукових розвідок. Публікація не вичерпує висвітлення проблеми. Предметом подальших досліджень стане порівняльний аналіз особливостей розвитку німецьких народних танців у сучасних студентських ансамблях Німеччини й Австрії та їх значення у культурно-мистецькому житті двох країн.

ЛІТЕРАТУРА

1. Везнер Н. Н. Народные танцы немцев Сибири : монография / Н. Н. Везнер. – М. : МСНК, 2012. – 224 с.
2. Краузе А. Німецький фольклор / А. Краузе // Балет. – 1012. – № 8. – С. 44 – 46.
3. Тевс К. Немецкие танцы [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.balletmusic.narod.ru.
4. Goldschmid A. Handbuch des deutschen Volkstanzes. Systematische deutschen Volkstänze. Textband / A. Goldschmid. – Berlin: Kunst und Gesellschaft, 1981. – 315 s.

5. Primavesi P. Körperpolitik in der DDR. Tanzinstitutionen zwischen Eliteförderung, Volkskunst und Massenkultur / Patrick Primavesi, Juliane Raschel, Theresa Jacobs, Michael Wehren // Denkströme. Journal der Sächsischen Akademie der Wissenschaften. – Helf 14, 2015. – S. 9 – 44.

РЕЗЮМЕ

Ткаченко И. А. Танцевальные фольклорные традиции Германии.

В статье описано и систематизировано наиболее распространенные немецкие народные танцы и их значение в современной Германии. На основании изучения литературных источников рассматриваются основные группы и виды немецких народных танцев; охарактеризовано особенности исполнения и географию массовых и парных танцев, а также танцев в тройках; высветляется роль немецкой народной хореографии в развитии культуры и образования после Второй мировой войны и современное положение народного танца в стране. В частности, отмечена деятельность ведущих немецких ансамблей народного танца, а также перечислены основные высшие учебные заведения в которых изучается народный танец, как учебная дисциплина.

Ключевые слова: фольклорные традиции Германии, народные танцы, массовые танцы, парные танцы, круговые танцы, ансамбль, фестиваль

SUMMARY

Tkachenko I. Dance folklore traditions of Germany.

The article describes and classifies the most common German folk dances. Each country is famous for its national dances and folk traditions. No exception and therefore Germany, a country which considers its national dances not only German, but also borrowed from the neighboring countries. Dance as a living element of culture requires constant study and preservation.

The article describes and classifies the most common German folk dancing and their meaning in modern Germany. Based on the study of the literature the main groups and types of German folk dancing are considered. The peculiarities of the performance and the geography of mass and partner dance and dance in threes are characterized. Folk dances of Germany can be divided into three main groups: mass dancing, dancing and even dancing in threes. Popular dances are the oldest. They combine a game show, dance and song. By mass dance include dances and contredance to their various kinds. Thus, the main types of choral were dancing with the song accompaniment, ballad dance, dance with swords and rayftants.

The events of the Second World War led to the division of the country into two parts, East Germany and West Germany and caused great interest in folk dancing. Folk dances were of particular importance. National folk dance ensembles (State Dance Ensemble and the State Folk Ensemble) were established.

The role of German folk dance in the development of culture and education after World War II and the current state of the country's national dance is lightened. In particular, the activity of leading German folk dance ensembles is marked, and the list of the main institutions of higher education in which study folk dance as an academic discipline is given.

Today the German dance folk traditions are cherished in a circle of special clubs and societies. Folklore ensemble «Folkstants» is noted for its activity. Every year in Germany amateur dance festival takes place where you can see the richness and beauty of the country's folk dances performed in traditional costumes and pass not only technology, but also the character of German folk dances.

The publication does not exhaust the coverage problem. The subject of further research will be comparative analysis of the characteristics of German folk dances in modern student ensembles in Germany and Austria and their importance in cultural life of both countries.

Key words: *folkloric traditions of Germany, folk dance, mass dance, partner dance, circle dance, an ensemble, a festival.*